

¹وَكَانَ إِلَيَّ كَلَامُ الرَّبِّ، يَا ابْنَ آدَمَ، أَنْتَ سَاكِنٌ فِي وَسْطِ بَيْتٍ مُتَمَرِّدٍ، الَّذِينَ لَهُمْ أَغْيُنٌ لِيَنْظُرُوا وَلَا يَنْظُرُونَ. لَهُمْ آذَانٌ لِيَسْمَعُوا وَلَا يَسْمَعُونَ لِأَنَّهُمْ بَيْتٌ مُتَمَرِّدٌ. وَأَنْتَ يَا ابْنَ آدَمَ فَهَيْئِ لِنَفْسِكَ أَهْبَةً جَلَاءً، وَارْتَجِلْ قُدَّامَ عُيُونِهِمْ تَهَارًا، وَارْتَجِلْ مِنْ مَكَانِكَ إِلَى مَكَانٍ آخَرَ قُدَّامَ عُيُونِهِمْ لَعَلَّهُمْ يَنْظُرُونَ أَنَّهُمْ بَيْتٌ مُتَمَرِّدٌ. ⁴فَتُخْرِجُ أَهْبَتَكَ كَأَهْبَةِ الْجَلَاءِ قُدَّامَ عُيُونِهِمْ تَهَارًا. وَأَنْتَ تَخْرُجُ مَسَاءً قُدَّامَ عُيُونِهِمْ كَالْحَارِجِينَ إِلَى الْجَلَاءِ. ⁵وَأَنْقُبْ لِنَفْسِكَ فِي الْحَائِطِ قُدَّامَ عُيُونِهِمْ وَأَخْرِجْهَا مِنْهُ. ⁶وَاحْمِلْ عَلَى كَتِفِكَ قُدَّامَ عُيُونِهِمْ. فِي الْعَتَمَةِ تُخْرِجُهَا. تُعْطِي وَجْهَكَ فَلَا تَرَى الْأَرْضَ; لِأَنِّي جَعَلْتُكَ آيَةً لِبَيْتِ إِسْرَائِيلَ. ⁷فَقَعَلْتُ هَكَذَا كَمَا أَمَرْتُ، فَأَخْرَجْتُ أَهْبَتِي كَأَهْبَةِ الْجَلَاءِ تَهَارًا، وَفِي الْمَسَاءِ تَقَعْتُ لِنَفْسِي فِي الْحَائِطِ بِيَدِي، وَأَخْرَجْتُ فِي الْعَتَمَةِ وَحَمَلْتُ عَلَى كَتِفِي قُدَّامَ عُيُونِهِمْ. ⁸وَفِي الصَّبَاحِ كَانَتْ إِلَيَّ كَلِمَةُ الرَّبِّ، يَا ابْنَ آدَمَ، أَلَمْ يَقُلْ لَكَ بَيْتُ إِسْرَائِيلَ، الْبَيْتُ الْمُتَمَرِّدُ، مَاذَا تَصْنَعُ. ¹⁰قُلْ لَهُمْ، هَكَذَا قَالَ السَّيِّدُ الرَّبُّ. هَذَا الْوَحْيُ هُوَ الرَّئِيسُ فِي أُورُشَلِيمَ وَكُلُّ بَيْتِ إِسْرَائِيلَ وَالَّذِينَ هُمْ فِي وَسْطِهِمْ. ¹¹قُلْ، أَنَا آيَةُ لَكُمْ. كَمَا صَنَعْتُ هَكَذَا بُصِّعَ بِهِمْ. إِلَى الْجَلَاءِ إِلَى السَّبْيِ يَذْهَبُونَ. ¹²وَالرَّئِيسُ الَّذِي فِي وَسْطِهِمْ يَحْمِلُ عَلَى الْكَتِفِ فِي الْعَتَمَةِ وَيَخْرُجُ. يَنْقُبُونَ فِي الْحَائِطِ لِيُخْرِجُوا مِنْهُ. يُعْطِي وَجْهَهُ لِكَيْلَا يَنْظُرَ الْأَرْضَ بِعَيْنَيْهِ. ¹³وَأَبْسَطُ سَبَكَّتِي عَلَيْهِ فَيُؤَخِّدُ فِي شَرَكِي وَأَتِي بِهِ إِلَى بَابِلَ إِلَى أَرْضِ الْكِلْدَانِيِّينَ، وَلَكِنْ لَا يَرَاهَا وَهَنًا يَمُوتُ. ¹⁴وَأَذْزِي فِي كُلِّ رِيحِ جَمِيعِ الَّذِينَ حَوْلَهُ لِيَصْرَهُ، وَكُلُّ جُوشِيهِ، وَأَسْأَلُ السَّيْفَ وَرَاءَهُمْ. ¹⁵فَيَعْلَمُونَ أَنِّي أَنَا الرَّبُّ حِينَ أَبْذُلُهُمْ بَيْنَ الْأُمَمِ وَأَذْزِيهِمْ فِي الْأَرْضِ. وَأَبْقِي مِنْهُمْ رَجُلًا مَعْدُودِينَ مِنَ السَّيْفِ وَمِنَ الْجُوعِ وَمِنَ الْوَبَاءِ لِيُخَدِّثُوا بِكُلِّ رَجَاسَاتِهِمْ بَيْنَ الْأُمَمِ الَّتِي يَأْتُونَ إِلَيْهَا، فَيَعْلَمُونَ أَنِّي أَنَا الرَّبُّ. ¹⁷وَكَانَتْ إِلَيَّ كَلِمَةُ الرَّبِّ، يَا ابْنَ آدَمَ، كُلُّ خُبْرِكَ بِارْتِعَاشٍ، وَأَشْرَبَ مَاءَكَ بِارْتِعَادٍ وَعَمٍّ. ¹⁹وَقُلْ لِسَعْبِ الْأَرْضِ، هَكَذَا قَالَ السَّيِّدُ الرَّبُّ عَلَى سُكَّانِ أُورُشَلِيمَ فِي أَرْضِ إِسْرَائِيلَ، يَأْكُلُونَ خُبْرَهُمْ بِالْعَمِّ، وَيَتَشْرَبُونَ مَاءَهُمْ بِخَيْرَةٍ، لِيَتَحَرَّبَ أَرْضُهَا عَنْ مِلْئِهَا مِنْ ظُلْمِ كُلِّ السَّاكِنِينَ فِيهَا. ²⁰وَالْمُدُنُ الْمَسْكُونَةُ تَحْرَبُ، وَالْأَرْضُ تُفْقِرُ، فَيَعْلَمُونَ أَنِّي أَنَا الرَّبُّ. ²¹وَكَانَ إِلَيَّ كَلَامُ الرَّبِّ، يَا ابْنَ آدَمَ، مَا هَذَا الْمَثَلُ الَّذِي لَكُمْ عَلَى أَرْضِ

¹Und des HERRN Wort geschah zu mir und sprach: ²Du Menschenkind, du wohnst unter einem ungehorsamen Haus, welches hat wohl Augen, daß sie sehen könnten, und wollen nicht sehen, Ohren, daß sie hören könnten, und wollen nicht hören, sondern es ist ein ungehorsames Haus. ³Darum, du Menschenkind, nimm dein Wandergerät und zieh am lichten Tage davon vor ihren Augen. Von deinem Ort sollst du ziehen an einen andern Ort vor ihren Augen, ob sie vielleicht merken wollten, daß sie ein ungehorsames Haus sind. ⁴Und sollst dein Gerät her austun wie Wandergerät bei lichtigem Tage vor ihren Augen; und du sollst ausziehen des Abends vor ihren Augen, gleichwie man auszieht, wenn man wandern will; ⁵und du sollst durch die Wand ausbrechen vor ihren Augen und durch dieselbe ziehen; ⁶und du sollst es auf deine Schulter nehmen vor ihren Augen und, wenn es dunkel geworden ist, hinaustragen; dein Angesicht sollst du verhüllen, daß du das Land nicht siehst. Denn ich habe dich dem Hause Israel zum Wunderzeichen gesetzt. ⁷Und ich tat wie mir befohlen war, und trug mein Gerät heraus wie Wandergerät bei lichtigem Tage; und am Abend brach ich mit der Hand durch die Wand; und das es dunkel geworden war, nahm ich's auf die Schulter und trug's hinaus vor ihren Augen. ⁸Und frühmorgens geschah des HERRN Wort zu mir und sprach: ⁹Menschenkind, hat das Haus Israel, das ungehorsame Haus, nicht zu dir gesagt: Was machst du? ¹⁰So sprich zu ihnen: So spricht der HERR HERR: Diese Last betrifft den Fürsten zu Jerusalem und

إِسْرَائِيلَ، الْقَائِلُ، قَدْ طَالَتِ الْأَيَّامُ وَحَابَتْ كُلُّ رُؤْيَا. ²³لَذَلِكَ قُلْ لَهُمْ، هَكَذَا قَالَ السَّيِّدُ الرَّبُّ، أَبْطَلُ هَذَا الْمَثَلَ فَلَا يُمْتَلُونَ بِهِ بَعْدُ فِي إِسْرَائِيلَ. بَلْ قُلْ لَهُمْ، قَدْ افْتَرَبَتِ الْأَيَّامُ وَكَلَامُ كُلِّ رُؤْيَا. ²⁴لَأَنَّهُ لَا تَكُونُ بَعْدُ رُؤْيَا بَاطِلَةً وَلَا عِرَاقَهُ مَلَقَهُ فِي وَسْطِ بَيْتِ إِسْرَائِيلَ. ²⁵لَأَنِّي أَنَا الرَّبُّ أَتَكَلَّمُ، وَالْكَلِمَةُ الَّتِي أَتَكَلَّمُ بِهَا تَكُونُ. لَا تَطُولُ بَعْدُ. لَأَنِّي فِي آيَاتِكُمْ أَبْهَأُ الْبَيْتَ الْمُتَمَرِّدُ أَقُولُ الْكَلِمَةَ وَأَجْزِيهَا، يَقُولُ السَّيِّدُ الرَّبُّ. ²⁶وَكَانَ إِلَيَّ كَلَامُ الرَّبِّ، يَا ابْنَ آدَمَ، هُوَذَا بَيْتُ إِسْرَائِيلَ قَائِلُونَ، الرُّؤْيَا الَّتِي هُوَ رَائِيهَا هِيَ إِلَى أَيَّامٍ كَثِيرَةٍ، وَهُوَ مُتَنَبِّئٌ لِأَرْمِيَةِ بَعِيدَةٍ. ²⁸لَذَلِكَ قُلْ لَهُمْ، هَكَذَا قَالَ السَّيِّدُ الرَّبُّ، لَا تَطُولُ بَعْدُ شَيْءٌ مِنْ كَلَامِي. الْكَلِمَةُ الَّتِي تَكَلَّمْتُ بِهَا تَكُونُ، يَقُولُ السَّيِّدُ الرَّبُّ.

das ganze Haus Israel, das darin ist. ¹¹Sprich: Ich bin euer Wunderzeichen; wie ich getan habe, also soll ihnen geschehen, daß sie wandern müssen und gefangen geführt werden. ¹²Ihr Fürst wird seine Habe auf der Schulter tragen im Dunkel und muß ausziehen durch die Wand, die sie zerbrechen werden, daß sie dadurch ausziehen; sein Angesicht wird verhüllt werden, daß er mit keinem Auge das Land sehe. ¹³Ich will auch mein Netz über ihn werfen, daß er in meinem Garn gefangen werde, und will ihn gen Babel bringen in der Chaldäer Land, das er doch nicht sehen wird, und er soll daselbst sterben. ¹⁴Und alle, die um ihn her sind, seine Gehilfen und all sein Anhang, will ich unter alle Winde zerstreuen und das Schwert hinter ihnen her ausziehen. ¹⁵Also sollen sie erfahren, daß ich der HERR sei, wenn ich sie unter die Heiden verstoße und in die Länder zerstreue. ¹⁶Aber ich will ihrer etliche wenige übrigbleiben lassen vor dem Schwert, dem Hunger und der Pestilenz; die sollen jener Greuel erzählen unter den Heiden, dahin sie kommen werden, und sie sollen erfahren, daß ich der HERR sei. ¹⁷Und des HERRN Wort geschah zu mir und sprach: ¹⁸Du Menschenkind, du sollst dein Brot essen mit Beben und dein Wasser trinken mit Zittern und Sorgen. ¹⁹Und sprich zum Volk im Lande: So spricht der HERR HERR von den Einwohnern zu Jerusalem im Lande Israel: Sie müssen ihr Brot essen in Sorgen und ihr Wasser trinken in Elend; denn das Land soll wüst werden von allem, was darin ist, um des Frevels willen aller Einwohner. ²⁰Und die Städte, so wohl

bewohnt sind, sollen verwüstet und das Land öde werden; also sollt ihr erfahren, daß ich der HERR sei.²¹ Und des HERRN Wort geschah zu mir und sprach:²² Du Menschenkind, was habt ihr für ein Sprichwort im Lande Israel und sprecht: Weil sich's so lange verzieht, so wird nun hinfort nichts aus der Weissagung?²³ Darum sprich zu ihnen: So spricht der HERR HERR: Ich will das Sprichwort aufheben, daß man es nicht mehr führen soll in Israel. Und rede zu ihnen: Die Zeit ist nahe und alles, was geweissagt ist.²⁴ Denn es soll hinfort kein falsches Gesicht und keine Weissagung mit Schmeichelworten mehr sein im Hause Israel.²⁵ Denn ich bin der HERR; was ich rede, das soll geschehen und nicht länger verzogen werden; sondern bei eurer Zeit, ihr ungehorsames Haus, will ich tun, was ich rede, spricht der HERR HERR.²⁶ Und des HERRN Wort geschah zu mir und sprach:²⁷ Du Menschenkind, siehe, das Haus Israel spricht: Das Gesicht, das dieser sieht, da ist noch lange hin; und er weissagt auf die Zeit, die noch ferne ist.²⁸ Darum sprich zu ihnen: So spricht der HERR HERR: Was ich rede, soll nicht länger verzogen werden, sondern soll geschehen, spricht der HERR HERR.